

Hồi Thứ Năm Mười Lăm
TRÊN NGÃ BA ĐƯỜNG

Táng Hoa phu nhân ngồi trên giao ỷ, sắc mặt tái xanh, hai bên tả hữu có hai lão nhân đó là Nhất chỉ Càn Khôn Lam Thông và Bát Diện Linh Lung Thủ Đường Thủ Càn.

Bạch Thiếu Huy chưa từng gặp hai lão nhân lần nào nên chẳng biết họ là ai.

Ngồi trên nền trước mặt phu nhân là tỳ nữ Tử Yến, thần sắc ảm đạm, chừng như nàng bị thương khá trầm trọng.

Phu nhân ngẩng mặt nhìn chàng vậy tay:

– Bạch Thiếu Hiệp ngồi, đang đêm làm kinh động đến thiếu hiệp, già thấy có lỗi vô cùng.

Tử Quyên đã mang đến chiếc ghế đặt cạnh Bạch Thiếu Huy. Chàng cáo lỗi rồi ngồi xuống. Dĩ nhiên với thân phận hậu sanh chàng ngồi cuối hàng.

Phu nhân nhìn Tử Yến rồi từ từ bảo:

– Người có thể nói được rồi!

Tử Yến cất giọng suy nhược kể.

– Tiểu tỳ trông thấy cánh cửa đá, bỗng nhiên mở giật mình kinh hãi chưa kịp phản ứng gì, thì từ bên trong công tử xuất linh tất số trang hán bị mê thất thần trí chạy ra. Tiểu tỳ muốn trở ngăn, song chậm mất nên không làm gì được một người trong bọn đánh một chưởng cực kỳ mãnh liệt vào đầu tiểu tỳ, làm tiểu tỳ bất tỉnh ngã xuống liền, từ đó tiểu tỳ bất tỉnh không còn biết gì nữa.

Tăng Hoa phu nhân đặt một nghi vấn:

– Kỳ quái thật, những người đó đều bị già điểm huyết mà tại sao lại tất cả đều tỉnh được, người đã điểm lại lúc nào vậy.

Tử Yến trình:

– Phu nhân giao phó cho tiểu tỳ cứ mỗi sáu khắc thời là điểm lại cho họ một lần. Đêm nay tiểu tỳ đã điểm xong vào giờ Dậu phải đến sáng mới điểm trở lại.

Phạm những huyết đạo bị điểm qua một thời gian khí huyết trong người không lưu hành qua lọt thành ra ứ độ quanh chỗ bị điểm làm tê liệt kinh mạch. Phải giải khai kịp thời nếu không thì nạn nhân phước suốt đời. Sau đó tìm huyết khác mà điểm, để khống chế nạn nhân theo ý muốn. Cứ lưu phiên điểm như vậy cho đến khi nào không cần thiết nữa thì thôi.

Cho nên Tăng Hoa phu nhân ủy thác nhiệm vụ luân điểm huyết bọn đại hán

bọn Bạch Hoa Cốc, phòng ngừa họ phải động, nhưng cũng tránh cho khí huyết không ứ đọng, gây tàn phế hoặc nguy hại đến bản thân họ.

Tăng Hoa phu nhân lắc đầu.

– Không lẽ người lầm lạc khi điểm huyết họ, người từng tỏ ra có thủ pháp rất thuần thực lắm mà.

Tử Yến quả quyết.

– Chẳng khi nào có việc nhầm lẫn được.

Vào lúc đó có tiếng Nghê Trường Lâm vang lên từ bên ngoài.

– Bẩm báo phu nhân thuộc hạ đã đưa Phương thích Châu đến đây, chờ lệnh phu nhân.

Tăng Hoa phu nhân trầm giọng.

– Cho hắn vào.

Nghê Trường Lâm đi trước Phương Thiệu Châu theo sau đến đại sảnh, quỳ xuống dập đầu như tế sao.

– Thuộc hạ tham kiến phu nhân.

Tăng hoa phu nhân lạnh như giá băng.

– Phương Thiệu Châu, người đã hại Tiết thần y đang đào tẩu rồi chứ.

Phương tẩu quân cúi thấp đầu.

– Thuộc hạ vừa được Nghê phó Giao Luyện cho biết thuật trên giang hồ ai ai cũng biết tiếng có lẽ đâu tại hạ viết một toa thuốc rất tầm thường như thế? Vì thắc mắc ở hai điểm đó, tại hạ nảy sinh cái ý do thám hành động của người. Bất ngờ khi đến phòng trọ của người, tại hạ không thấy bóng dáng đâu cả, chỉ bắt gặp một chiếc áo dài trên giường chăn gối nệm màn vẫn còn nguyên vẹn, chứng tỏ không có giấu vết gì có ai nằm trên giường. Tại hạ suy nếu đó là Tiết thần y dù có muốn đi đâu bên ngoài phòng cũng không cởi áo bỏ lại làm gì. Đang đêm lại bỏ cả áo dĩ nhiên người đó cũng rửa sạch chất thuốc cái sữa dung mạo, có lẽ y sợ người ta nhận ra dưới cái lót Tiết thần y chẳng, hỏi Tiết thần y có lý do gì bỏ đi một cách mờ ám như vậy?

Chàng lòn tay vào nách, lấy chiếc áo dài ra, đưa cao cho phu nhân xem.

Bát diện linh lung Đường Thủ Càn bật cười ha hả:

– Vị thiếu hiệp này nói rất đúng, chính lão phu khi xem toa thuốc cũng có ý nghĩ ngờ lão ấy không phải là Tiết Đạo Lăng.

Nghê Trường Lâm chen vào:

– Lão đó giả mạo Tiết thần y từ diện mạo cử động đến âm thanh, nhất nhất điểm nào cũng giống Tiết thần y, thành thử không ai trong nhất thời nhận xét được chân giả. Đã có ý giả mạo tại sao kẻ nào đó lại viết toa thuốc làm gì, cho bại lộ

chân tướng?

Nhất chỉ cần khôn Lam Thông nhẹ vượt chòm râu dài điểm một nụ cười:

– Có gì đâu! Y định dùng kế hoãn binh biên toa cho mọi người nhận thấy y bất quá chỉ là một kẻ dụng tài, danh không phù hợp với thực tài, chúng ta không còn quan tâm đến y nữa, y thừa dịp mà thoát đi.

Táng Hoa phu nhân hừ lạnh:

– Phải đó, y đúng là một kẻ gian tế của Bách Hoa Cốc tìm cách len lỏi vào đây, giả vờ chấn mạch, để có dịp giải khai huyết đạo cho bọn danh thủ kia, rồi dùng phép truyền âm nhập mật dẫn dò chúng bất động chờ lúc thuận tiện xung phá thạch môn...

Nghê Trường Lâm vội chặn:

– Nhưng chúng làm sao phá nổi vọng cửa đá của nhà lao.

Táng Hoa phu nhân mỉm cười:

– Phó giáo luyện quên rằng trong bọn đó có Vương Lập Văn chính nó án theo cơ quan, mở cửa chính nó dẫn đầu bọn kia, vì sợ đánh chuột mà hư hại đến đồ vật nên dám thủ hạ trang viện của chúng ta không thể dở tặn công lực ngăn trở đành để cho chúng thoát đi.

Nghê Trường Lâm cũng có một phần trách nhiệm trong việc trốn thoát của địch, bởi lão điều khiển hệ thống canh phòng quanh trang viện, nếu có sự sơ xuất về lỗi phần vì chỉ huy không bố trí, kiểm soát nghiêm mật lão vừa thẹn vừa sợ ấp úng:

– Thuộc hạ đáng tội chết! Việc như vậy mà không thể nghĩ ra để kịp thời ngăn chặn!

Táng Hoa phu nhân thở dài:

– Lỗi không chỉ do nơi phó giáo luyện, mà già này cũng phải nhận là kém trí, cho nên bọn Bách Hoa Cốc mới hạ thủ đoạn nổi!

Bổng bà quắc mắt nhìn Phương tổng quản hét lớn:

– Phương Thiệu Chân! Người cấu kết với Bách Hoa Cốc từ lúc nào?

Phương tổng quản run bắn người lên, vấp đầu xuống nền van vỉ:

– Phu nhân xét cho thuộc hạ...

Táng Hoa phu nhân hừ một tiếng:

– Đêm qua trong cuộc chiến ác liệt với bọn Bách Hoa Cốc trong trang viện tại cửa tây Thành Đô, ta đã có ý nghĩ ngờ rồi, bọn danh thủ kia đã bị giam cầm, còn tiết lộ sự tình được với ai bên ngoài mà lọt tin tức đến Bách Hoa Cốc! Nếu người không thông đồng với địch thì còn ai khác nữa chứ?

Phương tổng quản cúi người rạp xuống đất:

– Oan cho thuộc hạ lắm phu nhân!

Táng Hoa phu nhân lạnh lùng:

– Để cho địch lửa gạt một cách dễ dàng như vậy, từ nay Táng Hoa Môn làm sao ngẩng mặt cao trên giang hồ? Phương Thiệu Chân! Có gan làm phải có gan chịu, thiết tưởng ta chưa từng bạc đãi người, người không có lý do gì oán hận ta được.

Phương Thiệu Chân rung người lên, rung vì uất hận chứ không vì sợ chết, y vụt nhìn lên rít thắm:

– Phu nhân! Phu nhân! Thuộc hạ sơ suất nhất thời, để cho bọn chúng bức bách.

Nghê Trường Lâm quắc mắt hung quang chớp ngời, quát lớn:

– Phương Thiệu Chân! Vậy ra người đã táng tận lương tâm phản bội phu nhân?

Táng Hoa phu nhân trầm tĩnh khoác tay:

– Phó giáo luyện hãy để cho hắn nói!

Phương Thiệu Chân khóc ô ô lên một lúc, đoạn vập đầu lay mấy lay, đoạn hấn kể:

– Bốn hôm trước đây, sau khi làm xong mấy việc từ bên ngoài, thuộc hạ trở về nhà, gặp một đồng tử tuổi độ mười hai mười ba đang đứng tại cửa đón thuộc hạ, hắn bảo toàn gia của thuộc hạ gồm chín nhân khẩu đều trúng độc. Thuộc hạ tưởng hắn là một đứa trẻ hàng xóm, nên không để ý đến hắn lắm nghe báo hung tin, vội chạy vào nhà. Đúng như lời hắn nói, tất cả chín người đều hôn mê trầm trầm, hơi thở rất yếu.

Nghê Trường Lâm quát lớn:

– Chết là đáng lắm! Phờng phản chủ, phản bạn trời nào để sống cả lu!

Phương Thiệu Chân không dám nói gì, tiếp tục kể:

– Thuộc hạ hoảng hốt, trong nhất thời chẳng biết phải làm sao, đồng tử lúc đó đã theo thuộc hạ vào nhà, đứng bên cạnh, hắn bảo là hắn có thuốc giải độc. Hắn trao một gói thuốc cho thuộc hạ, cùng một lúc với một đóa hoa thêu màu xanh. Hắn cho biết thuốc giải độc chỉ có công hiệu tạm thời, nếu muốn trừ độc tận gốc, thuộc hạ phải thử đến đóa hoa xanh. Thốt xong hắn liền bỏ đi. Dù còn nhỏ tuổi hắn đã luyện được thân pháp hết sức nhanh nhẹn, vừa thoát ra cửa là hắn mất dạng.

Táng Hoa phu nhân lạnh lùng:

– Rồi sau đó?

Phương Thiệu Chân tiếp nối:

– Chiều qua thuộc hạ tiếp được lệnh của phu nhân đến Bạch mã tự tìm lão thiền sư, nhưng đến nơi thuộc hạ mới hay tin là lão thiền sư vân du chưa về chùa. Bất ngờ thuộc hạ lại gặp Tiết thần y tại đó. Vốn là chỗ quen biết nhau, thuộc hạ cùng lão hàn huyên mấy câu, đột nhiên lão đưa cho thuộc hạ xem một đóa hoa xanh, loại hoa thêu của đồng tử để lại, buộc tại hạ phải dẫn tiến lão hội kiến với phu nhân. Vì bị bức bách thuộc hạ phải làm theo ý của lão. Vả lại thuộc hạ không thấy lão có ý gì khác để nghi ngờ.

Táng Hoa phu nhân vẫn lạnh lùng:

– Được rồi! Người không cần phải nói thêm gì!

Phương Thiệu Chân vập đầu nói:

– Vì hồ đồ thuộc hạ phạm tội chết! Chết là phận của thuộc hạ, song nghĩ tới gia đình còn chín mạng người.

Táng Hoa phu nhân gật đầu điềm nhiên nói:

– Ta sẽ chiếu cố đến gia đình người, người không phải lo!

Phương Thiệu Chân bật khóc:

– Đa tạ phu nhân! Thuộc hạ xin vĩnh biệt phu nhân!

Y đưa tay dấm mạnh vào thiên linh cái.

Táng Hoa phu nhân phất nhẹ bàn tay, một đạo chỉ phong bắn tới, chạm vào cổ tay của Phương Thiệu Chân, chặn cái dấm sắp giáng xuống đỉnh đầu y.

Buông thông cánh tay tê dại xuống, Phương Thiệu Chân gào lên:

– Phu nhân để cho thuộc hạ...

Táng Hoa phu nhân lắc đầu:

– Không thể được! Người có tội phải chết đã đành, nhưng phải chết đúng theo môn quy chứ người tự quyết thế nào được!

Bà quay sang Nghê Trường Lâm:

– Phó giáo luyện mang hấn giam vào một nơi chờ sáng ra sẽ chiếu môn quy xử tội hấn, trước mặt mọi người.

Nghê Trường Lâm cúi đầu lãnh lệnh, đoạn dẫn Phương Thiệu Chân ra khỏi sảnh đường.

Táng Hoa phu nhân nhìn Nhất chỉ càn khôn Lam Thông và Bát diện linh lung Đường Thủ Càn, điểm một nụ cười:

– Đêm đã khuya rồi, nhị vị nên về phòng nghỉ ngơi!

Hai lão nhân đứng lên cáo từ lui ra ngoài.

Tại khách sảnh chỉ còn lại phu nhân, Tử Quyên, Tử Yến và Bạch Thiếu Huy.

Phu nhân nhìn chàng từ từ thốt:

– Suốt ngày qua già suy nghĩ mãi, nhận thấy nơi nào cũng có tai mắt của bọn Bách Hoa Cốc, muốn đối phó với chúng phải nhờ sự tiếp trợ của nhiều người, mà hiện tại những người đáng tin cậy lại rất hiếm, cho nên già nghĩ tới thiếu hiệp, song còn ngần ngại làm phiền cho thiếu hiệp.

Bạch Thiếu Huy điểm một nụ cười chặn lời:

– Nếu thấy cần phu nhân cứ ra lệnh sai khiến tại hạ, tại hạ xin cố gắng làm tròn điều ủy thác, miễn điều ủy thác đó không trên sức mình.

Táng Hoa phu nhân gật đầu:

– Đêm nay kể cả Vương Lập Văn có năm người trốn thoát. Nếu già muốn đuổi theo bắt chúng lại, kể ra cũng không khó khăn lắm. Song phải để cho chúng đi, theo dấu thăm dò có như vậy mình mới nắm được tình hình địch. Thiếu hiệp từng cho biết là có ý định trở lại Bách Hoa Cốc, thì đây là một cơ hội thực hiện ý nguyện đó.

Bạch Thiếu Huy lo ngại:

– Tử Vi đàn chủ thảm bại trong chiến dịch Vương phủ tại Thành Đô, đã bị bắt giải về Bách Hoa Cốc, an nguy chưa biết thế nào, nếu tại hạ trở về Bách Hoa Cốc thì niềm hy vọng gặp lại đàn chủ rất mong manh.

Táng Hoa phu nhân mỉm cười:

– Nếu ý liệu của già không lầm, thì đã có người giả mạo Tiết thần y đến đây giải cứu cho bọn Vương Lập Văn, thì tự nhiên phải có người chờ đón chúng tiếp ứng, thiếu hiệp chỉ có việc rời khỏi thành Sùng ninh là gặp bọn tiếp ứng đó!

Bạch Thiếu Huy mới biết địa phương này là Sùng Ninh thành.

Bạch Thiếu Huy gật đầu:

– Nếu vậy tại hạ phải khởi hành ngay.

Táng Hoa phu nhân khoác tay:

– Không phải đi gấp. thiếu hiệp hãy trở về phòng, cải trang dung mạo lại, thay đổi y phục. Già sẽ cho người đưa thiếu hiệp rời khỏi nơi đây bằng đường thủy tránh sự nhòm ngó của tai mắt của địch.

Tử Quyên bước tới:

– Xin thiếu hiệp theo tiểu tỳ.

Bạch Thiếu Huy chào biệt phu nhân đoạn theo Tử Quyên về phòng, Tử Quyên trao hộp thuốc cải sửa dung mạo cho chàng đoạn thốt:

– Tiểu tỳ đi lấy áo cho thiếu hiệp.

Bạch Thiếu Huy mỉm cười:

– Thật là phiền cho cô nương.

Không bao lâu Tử Quyên trở lại, trao chiếc áo màu tím cho chàng giải thích:

– Thiếu hiệp đừng lấy làm lạ, đáng lẽ tiểu tỳ phải giặt sạch mấy vết máu trên áo, nhưng phu nhân cho rằng biết đâu có lúc thiếu hiệp trở lại Bách Hoa Cốc? Mà trở lại Bách Hoa Cốc thì thiếu hiệp phải cần chiếc áo y nguyên trạng thái cũ, thiếu hiệp đừng mắng cho tiểu tỳ biếng nhác không chịu giặt sạch áo nhé.

Nàng thốt xong điểm một nụ cười duyên.

Bạch Thiếu Huy cũng cười gật đầu:

– Phu nhân cao kiến, liệu việc vô cùng chu đáo.

Tử Quyên bước ra ngoài, tiện tay khép cửa lại.

Bạch Thiếu Huy thay áo, hì hục cải sửa dung mạo một lúc biến thành trang hán tử áo tím như cũ.

Chàng vừa làm xong việc đó, thì Tử Quyên lại vào, nàng bảo:

– Thuyền đã dọn sẵn nơi hậu viện, tiểu tỳ xin đưa đường thiếu hiệp!

Chàng theo Tử Quyên bước ra ngoài.

Táng Hoa phu nhân đã có mặt ở bên ngoài đón chàng, căn dặn mấy câu đoạn cáo từ.

Tử Quyên đưa chàng đến thuyền, rồi cũng cáo từ.

Chàng lên thuyền vào mũi, trạo phu mở dây xuôi dòng, trong thuyền có dọn sẵn mấy thức ăn, chàng biết phu nhân lo liệu những món đó cho chàng ăn, nên thản nhiên ăn.

Thuyền đi một lúc đổ lại, trạo phu kính cẩn báo cáo chàng biết là đã đến nơi, hẳn mời chàng lên bờ.

Nơi đó là một vùng núi hoang vắng, cận trường thành chàng qua khỏi trường thành là hoàn toàn ly khai Sùng Ninh.

o O o